

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 295/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w P., wyrok z dnia (...) r., sygn. akt (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny – prokurator (strona z art. 554 § 2a k.p.k.)			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>1. obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 445 § 1 i 2 k.c., polegająca na zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy M. G., tytułem zadośćuczynienia kwoty 20.000 zł, którą to sumę uznać należy za rażąco wygórowaną i - przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, za nieodpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. co do rozmiaru krzywdy doznanej przez wnioskodawcę, w związku z niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem w okresie od (...) r.</p>
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Związłe powodach	o

uznania zarzutu
za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny

Ad. 1

Przed
przystąpieniem
do omówienia
stanowiska Sądu
Apelacyjnego
odnośnie
zarzutu
postawionego w
apelacji
prokuratora
należy wskazać,
co następuje:

M. G., działający
przez swojego
pełnomocnika,
złożył do Sądu
Okręgowego w
P., na podstawie
art. 552 § 4
k.p.k., wniosek
o zasądzenie od
Skarbu Państwa
na rzecz
wnioskodawcy
kwoty
20.000,00 zł
tytułem
zadośćuczynienia
za niewątpliwie
niesłuszne
zatrzymanie w
sprawie
Prokuratury
Rejonowej O.-
Północ w O. o
sygn. akt (...) (k.
1-3).

Sąd Okręgowy
w P. wyrokiem
z dnia (...) r.

w sprawie o sygn. akt (...), na podstawie art. 552 § 4 k.p.k., zasądził od Skarbu Państwa na rzecz M. G. tytułem zadośćuczynienia na niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w w/w sprawie w okresie od (...)) kwotę 20.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia oraz na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Należy wyraźnie za Sądem I instancji podkreślić, iż M. G. w chwili zatrzymania był czynnym funkcjonariuszem Policji w Komendzie Wojewódzkiej Policji w P., wykonując służbę w strukturze Wydziału Kryminalnego w Zespole (...). W tym samym Zespole służbę

również pełnili
m.in. P. K. i P. S..

Podkreślić też
należy, iż
prowadzone pod
nadzorem
Prokuratury
Rejonowej O.-
Północ w O.
śledztwo
dotyczyło
działalności
zorganizowanej
grupy
przestępczej,
przy czym
postępowanie to
zostało wszczęte
na podstawie
przeprowadzonych
przez Biuro
Spraw
Wewnętrznych
Wydział w O.
czynności w dniu
(...) r. na terenie
L. i S. a
dotyczyło ono
pozyskiwania i
udostępniania
innym osobom
i podmiotom
przez
pracownika
cywilnego
Komendy
Powiatowej
Policji w L.
danych
zgromadzonych
w bazach danych
wykorzystywanych
przez Policję.

Prokurator w/
w Prokuratury
Rejonowej w
dniu (...) r. wydał
zarządzenie o

zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu podejrzanego M. G. do Prokuratury Rejonowej O. – Północ w O. celem wykonania z jego udziałem czynności procesowych w postaci przedstawienia zarzutów i przesłuchania go w charakterze podejrzanego a następnie ewentualnego złożenia wniosku o zastosowanie środka zapobiegawczego lub zastosowanie takiego środka (k. 7).

M. G. został zatrzymany w dniu (...) przez funkcjonariuszy Biura Spraw Wewnętrznych w miejscu swojego zamieszkania a następnie przetransportowany do O., gdzie Prokurator przedstawił mu zarzuty dopuszczenia się przestępstw z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 231 §

2 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., dotyczących okresu czasu od (...) r. (k. 1295-1296 akt (...) r., wyłączonych ze sprawy (...)). W dniu (...) r. M. G. został przesłuchany w charakterze podejrzanego w godzinach od (...) podczas którego to przesłuchania nie przyznał się do winy. Następnego dnia, tj. (...) r. prokurator zastosował wobec M. G. środki zapobiegawcze w postaci dozoru Policji, poręczenia majątkowego w wysokości 10.000 zł, zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu i zakazem jego wydania oraz zawieszenia w czynnościach służbowych funkcjonariusza Policji na czas

trwania
postępowania
przygotowawczego
(k. 1342-1343,
1295-1296,
1297-1302,
1348-1349 akt
(...)). W toku
trwania tego
postępowania
prokurator
uwzględnił
wniosek obrońcy
podejrzanego i
postanowieniem
z dnia (...) r.
uchylił
stosowane
wobec M. G.
środki
zapobiegawcze,
dochodząc do
wniosku, iż na
tym etapie brak
było dużego
prawdopodobieństwa
popelnienia
przez niego
zarzucanych mu
czynów.
Natomiast
postanowieniem
z dnia (...) r.
prokurator
umorzył to
postępowanie
wobec M. G.,
stwierdzając, iż
brak jest w
zgromadzonym
materiale
dowodowym
danych
dostatecznie
uzasadniających
podejrzenie
popelnienia
przez niego
przestępstwa.

Powyższe okoliczności faktyczne, wraz z dokładną analizą ustaleń przedmiotowego śledztwa, które nie są w tej sprawie kwestionowane, Sąd Okręgowy zawarł w formularzu uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sekcji 3.1. na str. 1-7, więc nie zachodzi tu potrzeba, by do tych ustaleń szerzej się odnosić.

Z powyższych ustaleń zaś jasno wynika, iż M. G. był w w/ w postępowaniu przygotowawczym zatrzymany przez (...) godzin, przy czym, uwzględniając zarówno stan dowodowy z tej sprawy, jak i przede wszystkim ostateczne rozstrzygnięcie umarzające postępowanie wobec niego, zatrzymanie to było „niewątpliwie niesłuszne” w

rozumieniu art.
552 § 4 k.p.k.

W niniejszym
postępowaniu
nie budzi więc
żadnych
zastrzeżeń
domaganie się
przez M. G.
zadośćuczynienia
w trybie art. 552
§ 4 k.p.k.

Jak natomiast
wynika to z
istoty apelacji
prokuratora
sporna jest
wysokość
zasądzonego
zadośćuczynienia.
Sąd I instancji
bowiem
uwzględnił
żądanie M. G.
i wysokość tę
ustalił na kwotę
20.000 zł, gdy
tymczasem
prokurator
domaga się
zasądzenia
zadośćuczynienia,
ale w kwocie
5.000 zł.

Należy
zauważyć, iż
choć apelujący
prokurator
stawia zarzut
obrazy
przepisów prawa
materialnego, to
w rzeczywistości
zarzut ten
sprowadza się do
kwestionowania
wysokości

zasądzonego
zadośćuczynienia.
Skoro zaś
prokurator nie
kwestionuje
oparcia
zaskarżonego
rozstrzygnięcia
na przepisach
prawa cywilnego
– tu: art. 445 § 1
i 2 k.c. a jedynie
kwestionuje
ustalenie, iż Sąd
I instancji ustalił
wysokość tego
zadośćuczynienia
na kwotę 20.000
zł, która to
kwota, według
apelującego, jest
kwotą
nieodpowiednią,
w rozumieniu
art. 445 § 1
k.c., to zarzut
ten sprowadza
się do
kwestionowania
w tym zakresie
ustaleń
faktycznych.

Nie budzi więc
żadnych
zastrzeżeń
konieczność
posiłkowania się
w niniejszym
postępowaniu,
przy ustalaniu
wysokości
należnego
zadośćuczynienia
z powodu
krzywdy
doznanej przez
wnioskodawcę w
wyniku
stosowanego

wobec niego niewątpliwie niesłusznego zatrzymania, normami prawa cywilnego a dokładniej mówiąc, przepisu art. 445 § 1 k.c. (i art. 445 § 2 k.c. – który odsyła do odpowiedniego stosowania paragrafu pierwszego w przypadku m.in. pozbawienia wolności). Stwierdzić więc należy, że zadośćuczynienie ma formę jednorazowego świadczenia pieniężnego i zarówno na gruncie prawa cywilnego, jak i stosowania właściwych instytucji prawa karnego, jak choćby w przypadku przepisu art. 552 § 4 k.p.k., pełni funkcję kompensacyjną. W art. 445 § 1 k.c. ustawodawca stanowi, że suma zadośćuczynienia powinna być odpowiednia, co oznacza, że powinna odzwierciedlać w pełni rozmiar

doznanej krzywdy, tj. stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw i inne okoliczności, których nie sposób wymienić wyczerpująco (por. wyrok SN z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005/2/40, wyrok SN z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 282/03, LEX nr 183777). Podnosi się, że wysokość zadośćuczynienia powinna być z jednej strony rozumiana szeroko, gdyż obejmuje cierpienia fizyczne, jak i psychiczne a tym samym powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne, ale z drugiej strony powinna być utrzymana w rozsądnych

granicach,
odpowiadających
aktualnym
warunkom i
przeciętnej
stopie życiowej
społeczeństwa
(por. wyrok SN
z dnia 14 lutego
2008 r., II CSK
536/07, LEX nr
461725 – także
OSP 2010/5/47;
wyrok SN z
dnia 10 marca
2006 r., IV CSK
80/05, OSNC
2006/10/175;
wyrok SN z dnia
26 listopada
2009 r., III CSK
62/09, LEX nr
738354; wyrok
Sądu Apel. w W.
z dnia 24 maja
2016 r., I ACa
1172/15, LEX nr
2075687; wyrok
Sądu Apel. w K.
z dnia 23 lutego
2017 r., II AKa
531/16, LEX nr
2278189).

O wysokości
zadośćuczynienia
powinien
decydować
rozmiar cierpień
jakich doznał
pokrzywdzony -
tak fizycznych,
jak i
psychicznych.
Rozmiar ten
należy
każdorazowo
określić na
podstawie
zgromadzonego

w sprawie
materiału
dowodowego.
Przyznana suma
pieniężna
zadośćuczynienia
ma stanowić
ekwiwalent
poniesionej
szkody
niemajątkowej
wynagradzający
doznane
cierpienia oraz
mający ułatwić
przewycięzenie
ujemnych
przeżyć.
Oceniając
rozmiar
doznanej
krzywdy, trzeba
zatem wziąć pod
uwagę
całokształt
okoliczności, a
więc nie tylko
procent
uszczerbku, lecz
także
intensywność
cierpienia i czas
ich trwania oraz
nieodwracalność
następstw
zdarzeń (tu:
pozbawienia
wolności w
wyniku
zatrzymania –
przyp. SA),
konieczność
korzystania z
pomocy innych
osób oraz inne
czynniki
podobnej natury
(por. wyrok
Sądu Apel. w K.
z dnia 28 marca

2017 r., I ACa
1481/16, LEX
nr 2306324).
Dodać przy tym
należy, iż
ustawodawca
nigdzie nie
sprecyzował
sposobu
ustalenia
wysokości
zadośćuczynienia,
odwołując się do
sędziowskiego
uznania,
opartego na
całokształcie
okoliczności
sprawy.
Decydującym
kryterium jest
rozmiar
krzywdy,
cierpienia
fizyczne w
postaci bólu i
innych
dolegliwości
oraz cierpienia
psychiczne
polegające na
ujemnych
doznaniach
przeżywanych w
związku z
cierpieniami i
następstwami,
zwłaszcza
trwałym lub
nieodwracalnym
uszkodzeniem
ciała lub
rozstrojem
zdrowia (por.
wyrok Sądu
Apel. w Ł. z
dnia 21 marca
2017 r., I ACa
1437/14, LEX
nr 2282412).

Nie ulega przy tym żadnym wątpliwości, iż każdy przypadek powinien być indywidualnie badany i oceniony według kryterium obiektywnego z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy (por. wyrok SN z dnia 3 lipca 2013 r., V KK 464/12, LEX nr 1341290; wyrok SN z dnia 16 kwietnia 2015 r., I CSK 434/14, LEX nr 1712803; wyrok Sądu Apel. w B. z dnia 28 października 2016 r., I ACa 449/16, LEX nr 2166405).

Mając na uwadze ten konkretny przypadek wskazać za Sądem I instancji należy, iż istotą niniejszej sprawy, nakazującą podejść indywidualnie do żądania przez wnioskodawcę zadośćuczynienia w wysokości 20.000 zł za to(...)godzinne zatrzymanie jest

fakt zatrzymania funkcjonariusza Policji z ponad 20-letnim stażem zawodowym i to w sytuacji, gdy był on, jako policjant, przez otoczenie pozytywnie postrzegany i szanowany. Co wyjątkowo istotne, M. G. właśnie zawodowo zajmował się ściganiem najbardziej poszukiwanych przestępców. Jak to bowiem trafnie zauważył Sąd I instancji, cyt.: „M. G., jako funkcjonariusz Policji ... przydzielony był do Wydziału Ochrony i Poszukiwania Osób (...) w P., uznawanej za prestiżową i elitarną jednostkę”, zaś, cyt.: „funkcjonariusze tej jednostki narażeni są na pracę pod silną presją, w dużym stresie, napięciu i w warunkach niebezpiecznych” (załącznik 2) uzasadnienia wyroku Sądu I instancji w sekcji 3.1 na str. 6).

W tych zaś okolicznościach już sam fakt podejrzenia sumiennego w swoich obowiązkach i uczciwego funkcjonariusza Policji o popełnienie karygodnych przestępstw i to w warunkach zorganizowanej przestępczości, jak i z niskich pobudek, jakim była chęć osiągnięcia korzyści majątkowej, co początkowo przejawiało się w czynnościach przeszukania jego domu, jak i w jego biurze a potem w przedstawieniu mu zarzutów i we wcześniejszym zatrzymaniu bez wątpienia zawarzył na jego zdrowiu psychicznym i ogromnym przeżywaniu takiego stanu rzeczy. Do tego sam fakt zatrzymania aż na 36 godzin, w trakcie którego postawiono zarzuty niewinnemu człowiekowi,

fakt zatrzymania
w godzinach
porannych na
oczach rodziny
oraz
doprowadzenie
go początkowo
w kajdankach do
swojego miejsca
pracy, gdzie
był zauważony
przez
współpracowników
i kolegów nie
tylko w
kajdankach, ale
i w obecności
funkcjonariuszy
Biura Spraw
Wewnętrznych
w sposób
oczywisty
spotęgował
cierpienia
psychiczne,
które w takiej
sytuacji trudno
wręcz sobie
wyobrazić. W
tych
okolicznościach
nie może więc
dziwić fakt
korzystania
przez M. G. z
pomocy lekarza
psychiatry,
mając na
względzie
trudności
związane z
codziennym
funkcjonowaniem
(stale
towarzyszące mu
zdenerwowanie,
stany lękowe,
trudności z
zasypianiem,
pogorszenie się

relacji rodzinnych). Sąd I instancji, ustalając wysokość zadośćuczynienia wskazał na jakże istotne okoliczności, jakie nakazywały uznać, iż kwota 20.000 zł jest kwotą odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. Dostrzegając bowiem samą długość stosowanego zatrzymania, jak i fakt, iż w chwili zatrzymania nie stosowano wobec M. G. środków przymusu bezpośredniego, Sąd I instancji wskazał na jakże ważkie okoliczności, a wpływające na znaczny poziom cierpienia, doznawanego przez wnioskodawcę podczas zatrzymania, jak bycie czynnym i szanowanym oraz uczciwym policjantem, przebywanie na korytarzu KWP w P., będąc w tym czasie wystawionym niejako na

„widok publiczny”, jak i przemieszczenie się w asyście funkcjonariuszy (...) przez całą K. w celu dokończenia formalności związanych z zatrzymaniem, co, jak to stwierdził Sąd Okręgowy, cyt.:

„u wnioskodawcy wywołało głębokie poczucie upokorzenia i uzasadnienia w sekcji 5 na str. 11). Dodatkowo Sąd I instancji, ustalając tę wysokość zadośćuczynienia, trafnie wskazał na wymienione już wyżej problemy zdrowotne, wynikające nie tylko z samego podejrzenia uczciwego policjanta o popełnienie przestępstw, ale i związane z jego zatrzymaniem, które w tych okolicznościach tylko spotęgowało tę krzywdę, co także było związane w tych okolicznościach z utratą dobrego

imienia. Co także ważne, Sąd I instancji słusznie zauważył, iż M. G. po przesłuchaniu w charakterze podejrzanego nadal był przetrzymywany w policyjnej izbie zatrzymań aż do godzin popołudniowych dnia następnego, nie wiedząc nawet co dalej będzie się z nim działo, co tylko dodatkowo wywoływało jego niepokój o swoją przyszłość. Nawiązując zaś do wykonywanej przez wnioskodawcę pracy zawodowej, co jak wskazano wyżej, ma najistotniejsze znaczenie dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia, Sąd I instancji trafnie wywiódł, iż dodanie do jakże stresującej pracy wnioskodawcy całkowicie pozbawionego uzasadnienia dodatkowego czynnika stresogennego

jakim jest
niezasadne
zatrzymanie,
cyt.: „powinno
zostać ocenione
jako w
najwyższym
stopniu
niesłuszne”. Jak
to bowiem Sąd
ten
przekonywująco
zauważył, że,
cyt.: „wysokość
zadośćuczynienia
ma związek
właśnie z
wykonywanym
przez
wnioskodawcę
zawodem w
takim znaczeniu,
że tego rodzaju
zawody wiążą
się z dalece
posuniętym
zaufaniem i
podjęcie decyzji
o zatrzymaniu
winno być tym
bardziej i
ponadprzeciętnie
niż zwyczajowo
poparte
stabilnymi
dowodami,
czego w
niniejszej
sprawie
dopatrzyć się
nie sposób”.
Sąd I instancji,
zdając sobie
sprawę z faktu,
iż zasądzone
zadośćuczynienie
jest wysokie,
słusznie jednak
doszedł do
wniosku, iż

kwota 20.000 zł
jest
„odpowiednim
zadośćuczynieniem”,
gdyż, cyt.:
„uwzględnia ona
całokształt
okoliczności
dotyczących
zatrzymania
wnioskodawcy i
rekompensuje
doznaną przez
niego
krzywdę” (sekcja
5 formularza
uzasadnienia na
str. 12).

Tymczasem,
zapoznając się z
apelacją, można
odnieść
wrażenie, iż
skarżący
powyższej
argumentacji w
ogóle nie
dostrzega.
Apelujący
bowiem, poza
przytoczeniem
ogólnych zasad,
jakie bierze
się pod uwagę
przy ustalaniu
wysokości
zadośćuczynienia
w swoich
rozważaniach
zupełnie
pomiął takie
istotne
okoliczności,
które w
niniejszej
sprawie
wpływają na
ustalenie
odpowiedniej

kwoty
zadośćuczynienia,
jak fakt, iż
zatrzymany w
chwili
podejmowania
tej czynności był
o
nieposzlakowanej
opinii
funkcjonariuszem
Policji i to w
jakże elitarniej
jednostce,
zajmującej się
ściganiem i
zatrzymywaniem
niebezpiecznych
przestępców,
został
zatrzymany,
mimo braku
jakiegokolwiek
zawinienia w
popelnieniu
przestępstw,
jaki mu się
zarzucało, nie
tylko na oczach
rodziny, ale
i na oczach
współpracowników
(znajomych,
kolegów) z
Komendy
Wojewódzkiej
Policji w P., co
tylko
spotęgowało
jego ból
psychiczny.
Odwołanie się
przez
apelującego do
czasokresu tego
zatrzymania
((...) godzin)
zostało należycie
uwzględnione
przez Sąd

Okręgowy, jednak w tym przypadku, przy jakże ważkiej liczbie wskazanych wyżej okoliczności, ten czasookres nie może mieć w tej sprawie decydującego znaczenia dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia i w żaden sposób nie może on prowadzić do wniosku, iż proponowana przez skarżącego kwota 5.000 zł zadośćuczynienia będzie odpowiednia. To samo dotyczy poprawnego traktowania zatrzymanego przez osoby dokonujące tej czynności, co także zostało dostrzeżone przez Sąd I instancji. Apelujący, pomijając przytaczane wyżej za Sądem I instancji ważne okoliczności, wpływające na konieczność zasądzenia za niewątpliwie niesłuszne 36-godzinne zatrzymanie

„niewinnego” i
uczciwego w
swojej pracy
funkcjonariusza
Policji nie mógł
więc skutecznie
wykazać, by
ustalona przez
Sąd I instancji
wysokość
zasądzzonego
zadośćuczynienia
była nadmierna,
była
nieodpowiednia
czy też „rażąco
wygórowana”.
Odniesienie się
przy tym w tych
okolicznościach
do przeciętnego
wynagrodzenia
w gospodarce
narodowej w (...)
r., co miałyby
wpływać na
wysokość
zasądzzonego
zadośćuczynienia
nie może
przekonywać,
gdyż tzw.
„przeciętna
stopa życiowa”
społeczeństwa
jest tylko jednym
z wyznaczników
ustalania
wysokości
zadośćuczynienia,
natomiast, jak
wskazano wyżej,
apelujący swoim
milczeniem
pomiął to, co
w niniejszej
indywidualnie
rozpoznawanej
sprawie
świadczyło o

konieczności
zasądzenia
wnioskodawcy
za ten czas
zatrzymania
znacznie wyższej
kwoty
pieniężnej, tj.
kwoty 20.000 zł,
która wyraźnie
przekraczała
równowartość
przeciętnego
wynagrodzenia
w gospodarce
narodowej w
2021 r., ale
która, przy
takich
znacznych
cierpieniach, nie
oznacza
znacznego i
nieuzasadnionego
wzbogacenia się
wnioskodawcy.

Powyższe więc
oznacza
całkowitą
niezasadność
podniesionego
zarzutu, co w
świetle art. 437 §
1 k.p.k. zrodziło
konieczność
utrzymania w
mocy
zaskarżonego
wyroku, tym
bardziej, iż Sąd
odwoławczy nie
dostrzegł też
żadnych
okoliczności, by
w ten wyrok
zaingerować z
urzędu. W tych
okolicznościach
proponowana

kwota 5.000 zł uznana być powinna jako symboliczna i w żaden sposób nie mogłaby ona zrekompensować doznanej przez wnioskodawcę krzywdy.

Na marginesie należy tylko dodać, iż, jak wspomniano wyżej, poza wnioskodawcą w podobnej sytuacji znaleźli się inni funkcjonariusze Policji wykonywujący swoje obowiązki zawodowe w tym samym Wydziale, tj. P. K. i P. S., którzy także zostali zatrzymani w godzinach rannych(...) r. o zwolnieniu następnego dnia w zbliżonym czasie. Obaj także ubiegali się o zadośćuczynienie za te zatrzymania w kwotach po 20.000 zł i ostatecznie właśnie w takiej wysokości zasądzono na ich rzecz prawomocnie zadośćuczynienia

w sprawach
Sądu
Okręgowego w
P. o sygnaturach
(...) – dot. P.
K. (sygn. akt SA
w P. II AKa
235/21) i (...) –
dot. P. S. (sygn.
akt SA w P. II
AKa 313/21), co
również
zasygnalizowano,
odwołując się
do stosownych
rozstrzygnięć w
tych sprawach,
podczas
rozprawy
apelacyjnej. Bez
wątpienia więc
te prawomocne
rozstrzygnięcia
tylko
podkreślają
sprawiedliwość
rozstrzygnięcia
w sprawie (...) w
stosunku do M.
G..

Wniosek

1. zmiana
zaskarżonego
orzeczenia
poprzez
zasądzenie od
Skarbu Państwa
na rzecz M. G.,
tytułem
zadośćuczynienia
kwoty 5.000
zł wraz z
ustawowymi
odsetkami od
dnia
uprawomocnienia

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

się wyroku do dnia zapłaty.		
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Ad. 1 Wniosek ten okazał się niezasadny z przyczyn, jakie wykazano już wyżej przy ustosunkowaniu się do zarzutu apelacyjnego.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.	Nie dotyczy	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu		

pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>0.1 Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok co do istoty sprawy, tj. zasądzenia stosownego zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawcy za doznaną krzywdę psychiczną za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w okresie od (...) r. w sprawie Prokuratury Rejonowej O.-Północ w O. w sprawie o sygn. akt (...) (pkt 1) i w zakresie obciążenia Skarbu Państwa kosztami sądowymi (pkt 2).</p>		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Utrzymanie w mocy		

<p>zaskarżonego wyroku co do punktu 1 jest wynikiem uznania niezasadności postawionych w apelacji zarzutów i wniosków, co omówiono wyżej w sekcji 3.</p> <p>Obciążenie Skarbu Państwa kosztami sądowymi znajduje oparcie w treści art. 554 § 4 k.p.k.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>o.o.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>o.o.1Nie dotyczy</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa</p>		

prawna uchylenia			
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia i umorzenia wskazaniami szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		

<p>0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>Nie dotyczy</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
	<p>Nie dotyczy</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>II</p>	<p>Obciążono Skarb Państwa kosztami postępowania odwoławczego z uwagi na jednoznaczny przepis art. 554 § 4 zd. 1 k.p.k., gdyż postępowanie niniejsze jest wolne od kosztów sądowych.</p>	

7. PODPIS	
I. P. M. K. H. K.	